N°. 74. A°. 1840.

ZATURDAG, den 12den SEPTEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 9 September 1840.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 31 Augustus, N°. 1329 | 1164, is aan de minderjarige ANNA FRANCINA DAKPAN toegestaan geworden, den familie-naam van HARREVELD aan te nemen, en zich alzoo in het vervolg te mogen noemen en teekenen: ANNA FRANCINA DAKPAN HARREVELD.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

De ondergeteekende brengt ter kennisse van het Publiek, dat de Schoener *JAN ERNST*, gevoerd door Schipper J. A. DE HASETH, op Maandag den 14den dezer, de reis naar *Curaçao* zal aannemen, en dat de Brievenmalen voor dat Eiland zoowel als voor de Eilanden *St. Eustatius* en *St. Martin* bestemd, dien dag des voormiddags ten *negen* uren zullen worden gesloten.

Paramaribo, den 10 September 1840.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

Administrative Policie.

De Passage over de *WILLEMSBRUG*, gelegen aan den *Combéweg*, gedurende eenigen tijd, wegens reparatien, voor Rij- en andere Voertuigen, moetende worden afgesloten; zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van belanghebbenden gebragt.

Paramaribo, den 11 September 1840.

Namens den fungerenden Procureur Generaal der Kolonie *Suriname,*
J. VAN LIER,
Adsistent.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 16 Julij.

Het volgende is een echt verhaal van de plaats gehad hebbende plegtigheid bij de ter aarde bestelling van het lijk des Heeren John Cockerill te Warschau, op 28 Junij 1840.

Gisteren avond ten 6 ure heeft de begrafenis plaats gehad van den Heer John Cockerill, die den 19den ten 7 ure des ochtends, op zijne terugreis uit Rusland, na eene ziekte van elf dagen, in het logement van Wilna, te Warschau, is overleden.

De tijding van zijnen dood had door het gansche rijk diepen indruk veroorzaakt; dat vooral werd als eene noodlottigheid aangemerkt vo r het land, op hetwelk de vindingrijke geest van dien man zich had gevestigd, ter ontwikkeling van deszelfs nijverheid. Van dien droevigen dag af aan was dan ook de ijver van alle standen, om tot het bewijzen der laatste eer aan den ontslapenen te mogen medewerken, bewonderingswaardig.

Het lijk is met veel zorg door eenen der professoren van de hoogesch. gebalsemd. Tegen den 27sten was de bevolking uitgenoodigd geworden om aan de begrafenisplegtigheid deel te nemen; dien ten gevolge was de kerk, waar het lijk lag ten toon gesteld, reeds vroegtijdig en gedurende den ganschen dag opgevuld met menschen, die in stille overpijnzing het stoffelijke overschot kwamen aanschouwen van den man, wiens genie met regt eerbied en bewondering bij een ieder heeft moeten uitlokken. De lijkdienst begon met gebeden volgens Engelsch kerkgebruik, daarna sprak de president van het consistorie in de Poolsche taal eene lijkrede uit, welke alle aanwezigen zigtbaar roerde.

Terstond daarna zette zich de lijkstoet in beweging naar het kerkhof. Het lijk van John Cockerill was geplaatst op eenen open wagen, getrokken door zes paarden, en werd omstuwd door vijftien jongelingen van de voornaamste Warschausche koopmanshuizen en fabrijken; daarna volgden te voet de leeraars der Anglikaansche en Protestantsche kerken, de secretarissen en kweekelingen van J. Cockerill, de gouverneurs der Poolsche bank, de minister van justitie, de vreemde consuls, kooplieden, fabrijkanten, eene menigte burgerlijke en militaire ambtenaren, voorts de werklieden van onderscheiden fabrijken en eindelijk een groot aantal ingezetenen van allen ouderdom, ten gezamentlijken getale van ruim 6000. Aan de vensterramen der huizen, waar de stoet moest langs trekken, waren welgekleede vrouwen gezeten, zoo dat als het ware de gansche bevolking zich uit een gevoel had vereenigd ter vereering van de nagedachtenis eens mans, wiens leven en werken zijn gewijd geweest aan den bloei der nijverheid en de verbetering van het lot der arbeiders.

Tot op weinig afstands van het kerkhof der Hervormde kerk genaderd zijnde, namen de jongelingen, aan welken de zorg voor het lijk was toevertrouwd, de doodkist op hunne schouders en droegen dezelve tot aan het graf der familie Evans, waarin het lijk zal nedergezet blijven, tot dat de formaliteiten der gezondheidswetten zijn vervuld, om vervolgens, overeenkomstig den wensch van Mev. Cockerill, naar Aken te worden gevoerd.

Nadat boven het graf de laatste gebeden waren uitgeproken gaven de secretarissen van den Heer John Cockerill aan alle aanwezigen de diepe dankbaarheid der familie te kennen wegens de aan den grooten Luikschen fabrijkant bewezen eer. Gedurende den optogt en de ter aarde bestelling waarmede vier uren tijds verliepen, heerschte de volmaakste orde, hoewel, sedert de jongste gebeurtenissen in Polen, de bevolking nog niet zoo talrijk is op de been geweest.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 15 Julij.

Eergisteren is in de beide Huizen van het parlement ingekomen de volgende koninklijke boodschap:

» Victoria R. — De onzekerheid van des menschen leven en een diep besef van mijnen pligt jegens mijn volk leggen het mij op om aan uwe overweging het geval aan te bevelen, dat mogelijk kon plaats hebben, en zoodanige bepalingen vast te stellen, als noodig mogten zijn tot uitoefening van het koninklijk gezag, in elk voorkomend geval. Ik ben bereid met u zamen te werken tot zoodanige maatregelen, als best berekend zullen zijn tot ongeschonden handhaving van de eer en de waardigheid des troons, en tevens die waarborgen te bevestigen, die de regten en vrijheden mijns volks beschermen."

Lord Melbourne en Lord Russell hebben dienvolgens voorgeslagen adressen der beide Huizen aan H. M. aan te bieden, tot verklaring van derzelver bereidvaardigheid in dezen; terwijl beide ministers spoedig de voordragt van eene wet nopens het Regentschap zouden doen.

— Een der Engelsche bladen, *the Cheltenham Looker-on*, beweert, dat er over de wijze van zamenstelling van het regentschap verschil van gevoelen tusschen de Koningin en hare ministers heerscht.

De eerste zou namelijk haren gemaal, Prins Albert, tot eenigen Regent benoemd willen hebben, terwijl het ministerie eenen raad van regentschap wilde hebben ingesteld. » Volgens loopende geruchten, zegt het genoemde blad, laten sommige leden van het kabinet zich over deze zaak aldus uit: De Hertogin van Kent (de moeder van Koningin Victoria) heeft, daar zij, voor het geval van het overlijden der tegenwoordige Souvereine, tot Regentes benoemd is, reeds een blijk van vertrouwen van het parlement genoten; hare betrekking tot het ter wereld te komen vorstelijk kind moet van eenen zeer naauwen aard zijn, en indien dit tot de vrouwelijke kunne behoorde, zou het allezins gepast zijn, dat hetzelve aan de uitsluitende zorg en toezigt der Hertogin wierd toevertrouwd, die dan toch ook niets gedaan heeft, om het reeds eenmaal in Hare Koninklijke Hoogheid gestelde vertrouwen te verbeuren. Aan den anderen kant zijn de bijzonder jeugdige ouderdom van Prins Albert, de groote invloed, welken men weet, dat zijne familie op hem uitoefent, de uiterst korte tijd welken hij in ons midden heeft doorgebragt, en die naauwelijks gelegenheid heeft gegeven, om een juist oordeel over zijn karakter en gezindheid te vormen, zoo vele zwaarwigtige tegenwerpingen tegen zijne benoeming tot eenigen Regent. En wat nu een regentschap, uit hem en de hertogin zamengesteld, betreft, ook dit zou naauwelijks gepast te noemen zijn, want, zoodra het een eigenlijke *Raad* van regentschap geldt, behoort het Engelsche Koninklijke bloed niet te worden uitgesloten. En dan moet men zich herinneren, dat zoowel de Hertogin als de Prins, ofschoon al de eer van Prinsen van den bloede genietende, die betrekking niet bezitten, en ook bij geene mogelijkheid ooit erfgenaam der kroon kunnen worden. Daarom moeten de hertogen van Sussex en van Cambridge, of wel een van beiden, aan deze vorstelijke personen worden toegevoegd, om de belangen der koninklijke familie te beschermen."

Uit vroegere gezegden van de tolken der behoudende of Torypartij laat zich opmaken, dat die partij de verheffing van den Hertog van Sussex, den oom der Koningin, tot lid van eenen raad van regentschap, zeer ongaarne zou zien. De Hertog behoort, gelijk men weet, tot de ijverige Whigs. In hoeverre de Tories bij deze gelegenheid voor de belangen van den Hertog van Cumberland, thans Koning van Hanover, in de bres zullen kunnen springen, is nog niet duidelijk.

— In eene op den 12den dezer te Dublin gehouden volksvergadering heeft O'Connell met zijne gewone zoo bijzonder op den grooten hoop werkende welsprekendheid andermaal over de intrekking der unie tusschen Groot-Britanje en Ierland gesproken, daarbij verklarende, dat die intrekking thans zijne eenige leus is, en dat Ierland eerst dan voor Engeland een nuttige bondgenoot zal worden, als het weder een eigen parlement bezit. Onder anderen heeft hij beweerd, dat Engeland, hetwelk vroeg of laat eenen oorlog tusschen Rusland of Frankrijk zou hebben te voeren en thans ontevredenheid in zijne koloniën ziet heerschen, terwijl in de groote fabrijk-steden de bevolking van honger sterft, eenmaal aan Ierland behoefte zal hebben, welke steun hetzelve ontvallen zal, tenzij de wenschen der Iersche bevolking verhoord worden. Met levendige kleuren heeft hij al het heil en den bloei afgeschilderd, die te Dublin zou heerschen, als daar weder een eigen parlement zou zitting hebben, welks leden, onder vrolijke muzijk, naar de oude vergaderplaats zouden optrekken. Al de grieven van Ierland zouden worden weggenomen. Wij trachten, zeide hij, onder uitbundig gejuich, een zedelijk Waterloo te winnen, en zoo het Iersche volk ons ondersteunt is zulks onfeilbaar zeker.

— De jongste berigten uit het Oosten, die, zoo al niet de overmeestering van Chiwa door, althans de merkelijke voortrukking van de Russen in die streken vermelden, hebben bij de Rusland-weêrstrevende Tories den reeds eenigzins bekoelden haat tegen die mogendheid weder opgewekt. De *Times* stelt zich daarin op nieuw op den voorgrond. Dat blad verwijt in vinniger bewoordingen dan ooit Lord Palmerston, dat hij eene slappe, vernederende, met Engelands grootheid volstrekt niet overeenkomstige staatkunde, ten opzigte van Rusland, gehouden heeft, dat hij zoo slecht gediend is geworden, dat hij niet eens met de voortgangen der Russische wapenen is bekend geraakt, voor dat zulks algemeen wereldkundig is geworden. Het blad ziet altijd in Rusland de magt, die het op het vermogen van Brittanje toelegt. Meermalen is het echter reeds opgemerkt, dat dit blad zich een en ander meer aantrekt uit partijzucht, ten einde namelijk de bewindslieden tot een krijg met Rusland te drijven, in welk geval, het hoopt dat er omstandigheden opkomen, ten einde de Whigs van het kussen te verdringen. Schoone vaderlandsliefde! Wat verblinding van partij-ijver!

F R A N K R IJ K.

PARIJS, 11 Julij.

Opzigtelijk de ongeregeldheden, welke te Marseille hebben plaats gehad bij gelegenheid van de komst aldaar van den graaf de Bourmont, verhaalt een nieuwsblad, dat de personen van het gevolg des graven met de kleuren der hertogin van Berry in het openbaar waren verschenen. De bevolking geraakte in beweging, er vormden zich zamenscholingen. De legitimisten riepen: *leve de generaal!* Het volk antwoordde met het zingen der Marseillaise. De generaal deed aanzoek om de gewapende magt, voor zijne persoonlijke veiligheid. De plaatskommandant zond 6 kompagnien en eenige gendarmen af om zijn vertrek gemakkelijk te maken. Alstoen, voegt genoemd blad er bij, deden zich deze veel beteekenende kreeten hooren: »*Schaam u Bourmont! Schaam u, verrader van Waterloo!*" De generaal vertrok in het midden van een bataljon carré, hetwelk hem geleidde tot aan het vaartuig, dat hem naar Cette zoude brengen; intusschen heeft men niet kunnen verhinderen dat de glazen van zijn rijtuig werden ingeworpen.

— De Marseillaansche nieuwsbladen *le Sud* en *Sémaphore* van 9 dezer bevatten breedvoerige verhalen van het gebeurde daar ter stede in den avond van den 7den. Ten gevolge van het voornemen der legitimisten om, gelijk men weet, den Heer de Bourmont, die denzelfden avond naar Cette zoude vertrekken, een zeker feestelijk onthaal te maken, begon zich tegen den generaal eene volksdemonstratie te openbaren, waaruit noodlottige gevolgen hadden kunnen voortspruiten, indien niet de gewapende magt ware tusschen beide gekomen, welke veel moeite had om het rijtuig te beschermen, hetwelk de familie Bourmont naar de stoomboot bragt. Eerst heden vernam men, zegt de *Semaphore*, dat de Heer de Bourmont zich niet in het rijtuig heeft bevonden. Zelfs buiten weten van de agenten des bestuurs was de Heer de Bourmont in het logement gebleven, van waar hij niet dan tegen middernacht nadat de koffijhuizen waren gesloten en de bevolking van de straten was verdwenen, is vertrokken. Zijn zoon en drie zijner vrienden waren in het rijtuig gezeten; een van die heeren had, ten einde het volk te misleiden, sommige kleedingstukken, welke de heer de Bourmont in den loop des dags had gedragen, aangetrokken. Het bedroeft ons te moeten zeggen, dat in de straat Thiars eene hagelbui van steenen tegen het rijtuig werd geworpen, van welke een den heer Cesar de Bourmont aan het hoofd heeft gewond. Aan boord van de stoombost heeft een geneesheer het bloed gestelpt en de kwetsuur verbonden.

Het *Capitole* wil weten, dat bevel is afgezonden om den Heer de Bourmont op zijne reis naar Bretagne gevangen te nemen; wij weten niet wat van dit gerucht te denken, noch of hetzelve gegrond is op mogelijke kuiperijen der legitimisten. Hoe dit zij, de arrestatie van de ex-maarschalk van Frankrijk zal, indien dezelve is bevolen, vermoedelijk aanleiding geven tot eenige ministeriële explicatien.

— Te Brives is den 9den dezer de zoo veel geruchtsmakende regtszaak van Mad. Laffarge begonnen. Men weet dat deze vrouw, tot eene der voornaamste familien van Frankrijk behoorende, beschuldigd is niet alleen van vergiftiging van haren man maar ook van diefstal van eene kostbare diamanten parure, toebehoord hebbende aan eene madame de Léautaud. De thans aanhangige procedure geldt alleen den diefstal en wordt voor de corr. regtbank te Brives behandeld. Daar de beklaagde, om zich wegens het bezit der diamanten te regtvaardigen, verklaard dat zij die in bewaring had gekregen van de eigenares, met het doel om dezelve te verkoopen en het provenu daarvan aan eenen ouden minnaar heimelijk ter hand te stellen, geloofde mad. Léautaud dat hare eer haar gebood om zich in het geschil te mengen ten einde eene zoo lasterlijke aantijging van zich af te werpen, en zij liet aan de beklaagde beteekenen dat zij zich als civiele partij stelde. De eerste zitting was geheel besteed aan de behandeling eener præjudiciele kwestie, hebbende namelijk de advokaten der bekl. conclusien ontwikkeld, strekkende om dit geheele correctionnele regtsgeding uit te stellen tot na de behandeling der criminele zaak. De advoc. der civiele partij verzette zich daartegen met al zijne kracht en betoogde dat zijne cliënte er het grootste belang bij had om den op haren goeden naam geworpen blaam zoo spoedig mogelijk te doen ophouden. Het openbaar ministerie vereenigde zich met laatstgenoemde conclusien en de regtbank zou den 11den daarover uitspraak doen.

D U I T S C H L A N D.

BERLIJN, 18 Junij.

Het *Diario de Roma* meldt den dood van Lucien Bonaparte in de volgende bewoordingen: Met al de vertroostingen onzer heilige godsdienst voorzien, ging in den morgen van den 29sten Junij Lucien Bonaparte, prins van *Canino*, 66 jaren oud, de eeuwige rust in. Het is thans het oogenblik niet om het politische leven eens mans die zoo lang en zoo beduidend in de groote gebeurtenissen der eeuw gewikkeld was, te herinneren; hij was aan Z. H. den paus Pius VII oneindig dierbaar, een letterkundige en grootmoedige beschermer van kunsten en wetenschappen; had schitterende verbindtenissen aangegaan en was vader van een talrijk kroost. Heden past het echter slechts, van zijn einde vol stichting, vol gelatenheid in Gods wil gedurende den langen en smartelijken doodsstrijd te spreken, dien hij als een eerste filosofische christen doorstond. Hij gaf den geest in de armen van de dienaren der kerk, van zijne veelgeliefde vrouw, de prinses van *Canino*, van zijnen oudsten zoon, Karel, prins van Musignano, en zijne oudste dochter, de prinses Gabrieli."

Publicke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 11 September 1840.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Steenbakkersgracht*, La. E. N°. 91 Nieuwe Wijk en La. D N°. 615 Oude Wijk; aankomende F. J. L. R. VAN ONNA. — *f 2100.* — J. A. JACOTT Jn.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Groote Dwarsstraat*, La. E. N°. 208 Nieuwe Wijk en La. D. N°. 724 Oude Wijk; aankomende C. MARIUS. — *f 950.* — J. J. BENNERNAGEL.

Ten huize van den Vendumeester

M. A. KEIJSER.

Vrijdag, 11 September 1840.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Princestraat*, La. E. N°. 268; aankomende den Boedel wijle CHRISTINA van TANNEN. — *f 1150.* C. F. MEIJERS.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, de Engelsche Schoener *Guiana*, Kapt. C. Ritcher, hebbende 6 dagen reis; Passagiers: de Heeren P. Dubus, D. Alberga, M. A. de Vries en R. Bannister.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, hebbende 6 dagen reis. — Beide van Demerary.

Den 10den, het Schip *Vrede*, Kapt. D. J. Wiersma, van Rotterdam, hebbende 45 d. reis.

Idem, het Schip *Hillegonda Ida*, Kapt. H. A. Hendriks, van Amsterdam, hebbende 44 d. reis.

UITGEKLAARD.

Den 10den dezer, het Schip *Atalante*, Kapt. J. J. Brouwer, naar Coppename.

Idem, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. Chs. Fitz, naar Gloucester; lading: 341 v. Melassie.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 23sten Julij, *Amphitrite*, F. H. Popken.

Den 25sten, *Anua Maria*, D. Steenveld.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.